13de. JAARGANG — CURACAO DEN 4n JULI 1896. — N° 653

AMIGOE DI CURACAO

WEEKBLAD VOOR DE CURACAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2.— bij vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0.20.
Prijs der Advertentiën van 1 tot 7 regels fl. 0.50 voor elken regel meer fl. 0.07½.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN VAN PIETERMAAL, N° 129.

E Courant aki ta sali tur dia Sabra.
Su prijs di Abonnement ta fl. 2.— pa tres luna, pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire Aruba fl 10.— pa anja.
Un number so fl. 0.20.
Un anuncio di 1 te 7 regel fl. 0.50, cada regel mas fl. 0.07½.

De wonderen en het Rationalisme.

(Vervolg)

God zelf heeft ons in verrukkelijke taal Zijn werk verhaald. Hij zelf bezong het eerste, fundamenteele wonder, het wonder, dat alle andere veronderstellen. Luistert :

"Waar waart gij, toen Ik de grondslagen legde der aarde ? Zeg het Mij, als gij verstand hebt ! Wie heeft hare maten gesteld ? Weet gij het ? of wie heeft over haar het meetsnoer getrokken? Waarop zijn hare grondzuilen vastgezet ? of wie heeft haren hoeksteen nedergelaten, toen de morgensterren Mij te zamen loofden, en alle zonen Gods jubel zongen ?

Wie sloot de zee met sluizen, toen zij uitbrak als voortkomend uit den moederschoot ? toen Ik haar de wolken tot kleed gaf en haar wikkelde in duisternis als in de windsels der kindsheid ? Ik omringde haar met mijne grenzen, stelde haar grendel en deuren, en Ik sprak: tot hier zult gij komen, en niet verder voortgaan, en hier zult gij breken uwe opgezwollen golven !

Kunt gij de schitterende Plejaden samensnoeren, of losmaken de banden van Arcturus ? Brengt gij de morgenster te voorschijn op haren tijd, en doet gij de avondster rijzen boven de zonen der aarde ? Kunt gij uwe stem verheffen in de wolken, zoodat de stortregen u overdekke ? Zendt gij de bliksems uit, en gaan zij dan ? en als zij terugkeeren, zeggen zij u dan: hier zijn wij ?

Kunt gij kracht geven aan het paard of met gehinnik zijn hals omringen ? Zult gij het doen opspringen gelijk sprinkhanen ? De glorie zijner snuivende neusgaten is verschrikking ! Met zijn hoef graaft hij in den grond : stout springt hij op, hij loopt tegen de gewapenden in; hij lacht met de vrees en wijkt niet voor het zwaard. Op hem rammelt de pijlkoker, bliksemen spies en schild. Woedend en briesend verslindt hij de aarde en let niet op het schallen van den klank der bazuin. Hoort hij de trompet, dan zegt hij : Ha ! Van verre ruikt hij den strijd, de toespraak der veldheeren en des legers krijgsgeschrei !"

Wat zullen wij antwoorden aan God, wij, zwakke schepselen ? De mensch kan slechts aanbidden en zwijgen. Wanneer het werk van God als Schepper en Bestierder gekend wordt, is er niets meer, dat wij zouden weigeren te gelooven ; immers de wonderen in de natuur zijn zoo talrijk en zoo groot, dat, indien ze ons niet getoond of verhaald werden door alleszins geloofwaardige getuigen, wij ze voor volstrekt onmogelijk zouden houden. Stelt eens, wij waren veel onvolmaakter wezens, die in schemerlicht moesten leven. Onze aardbol zou niet anders zijn dan een duistere planeet, omgeven door een donkere wolk, terwijl een onbestendig en glansloos licht onze schreden zou leiden. Geen ster zou flikkeren aan het firmament ; geen uitspansel, waarlangs de sterrenbeelden met waardigheid en ernst voortschrijden, zou zich welven boven onze hoofden. Ons oog zou geen afwisseling aanschouwen en zich niet verliezen in de diepte van den horizon. Doch ziet, eensklaps komt een onbekende ons verhalen van een wereld, zooals wij thans bewonen, van haar pracht, van haar luister, van een natuur vol rijke afwisseling, gelijk wij nu telken dage bewonderen ; weest er zeker van, onze eerste uitroep zal zijn : "Is het mogelijk! Maar ja, het moet mogelijk zijn, want het is zoo. Toch het schijnt zoo onmogelijk." Het moet ons dan niet verbazen, dat de mensch hetzelfde woord spreekt, wanneer hij hoort verhalen van de mirakelen, die geschieden in de wereld van het oneindig groote en in de wereld van het oneindig kleine ; en met het volste recht zouden wij weigeren de mogelijkheid en het bestaan van wonderen te erkennen, indien wij niet konden steunen op het gezag en de ondervinding van onbevooroordeelde en geleerde mannen.

De wereld is geschapen, dus is het wonder mogelijk. De conclusie is juist en volgt onvermijdelijk ; het mirakel toch is een werking, een beweging, derhalve in de natuurlijke orde minder dan het wezen, dat bewogen wordt. De wezens zijn geschapen, dus ook de beweging, de werking in de wezens kan worden voortgebracht. Verwonderen moet het ons dan niet, dat God mirakelen kan doen ; Hij heeft, toen Hij schiep, grootere dingen gedaan. Ware de goddelijke macht gebonden ten opzichte van het geschapene, God had aan de schepselen een kracht moeten geven, sterk genoeg om Zijn onbeperkten wil te weerstaan. Doch dit is niet te veronderstellen. God kan mededeelen van Zijne oneindige volmaaktheid, maar Hij kan de volmaaktheid niet overdragen, noch anderen daarmede uitrusten ; wel daalt God uit liefde af tot het geringste wezen en neemt het onder Zijne vaderlijke bescherming, maar Hij kan geen afstand doen van Zijne macht ten gunste van wien ook.

Ziet, zegt de tegenstander, die de mogelijkheid van het wonder ontkent, hetzelfde beweren ook wij. God kan ten gunste van welk schepsel ook geen afstand doen van Zijne macht, maar Hij kan en Hij moet afstand doen ten gunste van Zichzelven, dat wil zeggen Hij moet de werking van een Zijner volmaaktheden doen ophouden, wanneer deze niet kan samengaan met de werking eener andere volmaaktheid. God is even machtig als wijs en Zijne wijsheid sluit in zich eene oneindig diepe scherpzinnigheid, zoodat God niet dan onveranderlijke plannen maakt en onveranderlijke besluiten neemt.

Gods wil staat onveranderlijk vast, juist omdat Hij alles wijselijk voorziet en schikt. Uitzonderingen, aanvullingen en herzieningen van de wet verraden de kortzichtigheid van den wetgever, doch in het werk van God moet geen plaats zijn voor wijzigingen ; wat God van eeuwigheid besloten heeft, kan Hij niet veranderen in den tijd zonder te kort te doen aan Zijne volmaakte natuur. Indien wij hiervan uitgaande Gods werk beschouwen, wat vraagt dan het meeste onze bewondering ? De groote verscheidenheid van wezens of de wetgeving, die zoovele schepselen bestuurt? Wat een diepzinnige wijze van voortgang en ontwikkeling, welk een regelmaat, welk een orde ! Hoe geleidelijk zijn in de lichamen de bewegingen elkander op-

FEUILLETON

Un beso di un mucha.

Dorothée tabata grandi pa su anja, i su wowo grandi i klá tabata munstra mas sabiduria, koe hende sá haja cerca un mucha di ocho anja. E tabata un mucha extraordinario.

E kier a sabi, com coe ta, motiboe pakiko su papa a keda tantoe dia for di su cas i pakiko, despues di a bini mainta, el tin di bai caba anoche mes.

Capitan Etienne Maury a poerba di splikele koe toer e dianan el a bringa coe Alemannan, soldaatnan di un otro tera ; koe e Alemannan kier a bai Paris pa cohe, i koe su general a manda e i su soldaatnan di keda na *Harville* pa defende nan patria. Awe el a haja permision pa bini cas, pero awe atardi el mester ta trobe cerca su soldaatnan.

E mucha no tabata muchoe contentoe di e splicamentoe.

Pakiko Francesnan mester bringa coe Alemannan ? I pakiko papa mester bringa tambe ? Pakiko papa no ta larga otro bringa, i ta keda cas cerca mama i Dorothée ?

"Papa," e dici, "Alemannan lo tira papa mata ?"

E Capitan su cara a troca di color.

"Mi no sabi esai, mi jioe, el a responde poco poco, "mi ta spera, koe Dios lo larga bo papa na bida hopi anja ainda. Pidi Dios muchoe pa papa mi jioe."

"Ki pregunta esai ta Dorothée !" su mama a puntrele seriamente, i ora e mucha ta hiza cabez e tabata admira di mira lagrima den su wowo ; "Sigi come, bo ta muchoe curioso i esai ta para mahoos pa un mucha."

E mucha a corda koe el a haci su papa i mama bira tristoe. El a haci maloe, ma el no por a juda. "Sigur papa ta rabia," el a corda, i le no bini zoentsja mi promer koe e ta bai." Ketoe ketoe e mucha a bai ariba, ta hinca roedia dilanti di su cama i ta jora amargamente, cabez ariba kusiniji te ora el a pega sonjo.

Ora Dorothée a lamanta tabata scur i e tabata droemi bistir coe panja di anoche.

"Mama lo a kita mi panja", el a corda. "Sigur Papa a bai caba : i el no a zoentsja mi bon anoche. Ta ketoe den cas.. Sigur ta laat caba.... Tende un horloge ta bati.... diez un ora.... Ma pakiko papa no a spierta mi. Sigur el a bai i awor Aleman lo mata mi papa.

Na su garganta tabata cologa un portret chikitoe di su papa. E tabata zoentsjele.

"No, mi kier zoentsja el mes," e dici un poco despues. Papa a bisa koe e ta na Harville. Mi ta bai. El a bisti su panja, a habri porta di jardin i ta sali.

Despues di algun minuut Dorothée tabata na coenucoe, el sol, su coerazon tabata spantar, i mas tantoe ainda el a spanta ora el a tende un hende camna. A pasa un homber largoe den panja di soldaat.

"Papa ! papa !" e mucha ta grita.

A parce koe e homber a spanta, pero el a puntrele na Frances :

"Kiko bo ta haci aki asina laat chikitoe ?"

"Mi ta busca mi papa i a corda koe bo tabata, señor. Bo no por hiba mi cerca mi papa ?"

"Kiko bo mester haci, mi jioe ?"

"Papa no a bisa mi bon anoche, i podice mi no ta mirele nunca mas."

"I pakiko no ?"

"Podice Aleman ta matele."

E soldaat a keda ketoe. Su corazon tabata sinti, el a pasa wowo coe su manoe i dici anto :

"Bo ta stima bo papa tantoe, anto?"

"O si !" Dorothée a responde, jorando.

"Mi jioe, bo mester bai cas, bo no por haya bo papa aki, no ta posible."

"O sigur, e ta jama Capitán Maury i e ta na Harville koe su soldaatnan."

Dos minuut di camna ainda i Dorothee lo ta na Harville, pero pa e mucha bai su cas e soldaat dici, koe tabata mas koe un ora di camna.

"Na oenda bo ta biba, mi jioe ?" i ora Dorothée a munstrele camina, el a haci e mucha sinta riba su braza.

Dorothée a weita e stranjero den su cara i el a hajele un bon homber.

"Pakiko bo ta jora ?" e ta puntra.

"Pobercita ! e soldaat dici, bisa mi ki jama bo ?"

"Dorothée !"

"Wel Dorothée. Lo mi coeminda papa pa bo."

"O, esai si ta bonita. Aki," i brazando e soldaat e tabata zoentje diciendo ; Braza papa pa mi."

"Ma ni no ta conoce !"

"Aki mi tin papa su portret. Toema i anto sigur bo ta haja papa."

Un distancia corticoe for di su cas el a larga Dorothée koe tabata bisa ainda : "Percura bon pa papa, koe Alemannan no ta matele."

E mucha a bai cas i ta drenta manera el a sali sin ningun hende a ripara.

Un poco mas leeuw e soldaat a topa un otro koe tabata bisele : "Frits Grau, mi sabi na oenda Francesnan ta. Nan ta na Harville."

Frits Grau tabata contentoe koe el no tabatin di bisa su Capitan na oenda Francesnan tabata, cordando koe el a tende esai for di boca di un mucha tantoe inocente.

Su mardaga Aleman ta coeminza bringa coe Frances. Despues di a busca largoe, Frits Grau a haja Capitan Maury, el a corre cerca dje, mientra e capitan a daal un Aleman matele. Grau tabatin awor un bon ocasión di caba coe Maury, pero cordamentoe di Dorothée a haci su scopet baha i na mas momentoe revolver di Maury a haciele cai.

"*Capitaine Etienne Maury, un mot s. v. p.*"

E capitan a keda admira, el kier a ninga, pero un momentoe despues el a pone su orea cerca boca di e muribundo.

Grau a cohe manoe di Maury pa beza el i dici :

"E bezo mi mester a duna bo pa Dorothée. Toema bo portret for di mi sacoe." Etienne a haja su portret. No tabatin tempoe mas pa puntra splicación. E Aleman a moeri den braza di e Frances. El a sera su wowo i un oración chikitoe pa su alma a subi cieloe. Frances mester a retira i Maury a keda sin falta. Después di algun dia el por a puntra su jioe i Dorothée a contele toer cos, sin corda, koe el por a entrega su papa den manoe di su enemigoenan.

Maury a comprende koe Grau tabata un spion.

"Pober homber," e dici. "El a haci su obligación. Su coerazon tabata noble. Su alma sosega na paz."

——:(o):——

gevolgd van af het oogenblik, dat de eerste lichtstraal de ruimte doorkliefde, totdat er leven kwam in den baaierd! En sinds God Zijn werk heeft voltrokken, is alles onderworpen aan vaste, onveranderlijke wetten. De sterren leggen hun baan af langs het firmament, en nooit kwamen zij in botsing, niettegenstaande hun duizelingwekkende vaart en de verscheidenheid hunner omwentelingen. Aan onuitputtelijke bronnen ontleenen zij het licht, terwijl zij elkander daarvan mededeelen, echter zonder elkander te schaden door den gloed hunner stralen. Dragen ook zij leven in zich? Wij weten het niet, maar er is leven allerwege op de aarde, welke wij bewonen. En dat leven zelf welk een raadsel! In planten en dieren, wat tal van bewegingen en werkingen, hoe bewonderenswaardig teelt alles voort zonder zich ooit te vergissen noch in het geslacht, noch in de soort. Zelfs de dood, de onvermijdelijke dood, draagt bij tot vernieuwing en voortduring van het leven: door de lichamen, die hij ontbonden en als vernietigd heeft, doet hij de aarde vruchtbaar zijn. Eindelijk, hoe de natuur ook worde beschouwd, steeds ziet men regelmaat in de verschijnselen, overal bewondert men orde en wet. En die wet is de allerwijste God. Hem derhalve moet de mensch bewonderen en vereeren, maar ook, hoe hooger die bewondering en vereering stijgt, des te minder is het aan te nemen, dat God, het zij dan voor eene wijle, eene zoo heerlijke orde verstoren zou door ongewone bewegingen. Het mirakel zou te kort doen aan de goddelijke wijsheid en daarom kan het begrip van wonder slechts opkomen bij kortzichtigen, die niets begrijpen van de wijsheid en onveranderlijkheid der besluiten Gods.

Ziedaar de tegenwerping, wij hebben daarvan de zwaarte niet verminderd, integendeel, wij hebben getracht haar in alle kracht voor te stellen: en ofschoon het valsche in deze objectie gemakkelijk is aan te toonen, toch heeft ze meer dan één onnadenkende op een dwaalspoor gebracht, omdat hij in te groote bezorgdheid meende, dat door het doen van wonderen God niet meer onveranderlijk zou zijn.

(Wordt vervolgd.)

DE GEBEURTENISSEN IN ATJEH

In de laatste dagen brachten de couranten ons weder hoogst belangrijke berichten uit Atjeh, welke in zooverre als gunstig mogen worden beschouwd, dat de dapperheid van ons Indisch leger en het beleid zijner aanvoerders wederom getriumfeerd hebben over onze vijanden.

Toch bestaat er, naar het ons voorkomt, geen bijzondere reden om te juichen over de behaalde overwinningen, in dien zin althans, zooals wij nu bijna twee jaren geleden gejuicht hebben over den val van Tjakra Negara en Mataram op Lombok. Hier was met de inneming dier twee versterkingen het pleit beslist.

Op Atjeh daarentegen hebben wij onze vijanden, ja, uit hunne stellingen verdreven, maar zonder feitelijk het einde van den krijg aldaar een stap nader te brengen, terwijl wij om dit betrekkelijk armzalige doel te bereiken, eene macht moesten ontwikkelen, grooter dan vroeger schier ooit het geval was.

Wij willem niet beweren, dat de Indische regeering anders gehandeld heeft dan zij moest en kon handelen. Integendeel, na het verraad van Toekoe Oemar kon het niet anders, of wij moesten hem tuchtigen en hem uit Groot-Atjeh of ten minste uit het door hem bezette gebied verjagen.

Maar wat bij dit alles tot nadenken stemt is, dat bijna de helft van ons Indisch veldleger noodig was om iemand te tuchtigen, die in de Atjehsche maatschappij in elk geval geen predomineerende stelling inneemt, en dit doel buitendien slechts kon worden bereikt met het verlies van eenige honderden dooden en gewonden.

Ook vergete men niet, dat hetgeen wij thans veroverden reeds vele jaren geleden — in 1876 — door ons veroverd werd, en er daarna in dat gebied — de IVe en Vle moekims — geruimen tijd rust heerschte, zóó zelfs, dat die streken door onze ambtenaren en officieren zonder militair geleide werden doorkruist.

Strikt genomen hebben al onze jongste opofferingen ons derhalve hoogstens slechts zoover gebracht, als wij 20 jaren geleden reeds waren, ja, wellicht nog minder ver, omdat onze vijanden sinds dien tijd onze zwakke zijden beter hebben leeren kennen, en wij daarenboven in Toekoe Oemar een vijand behouden, die na terugkeer naar Java der van daar onlangs gezonden veldbataljons — of van een daarvan — het ons allicht lastiger kan maken dan ooit.

Het is mogelijk, dat generaal Vetter met de jongste gebeurtenissen de tuchtiging van den vijand niet beëindigd acht, en dat hij ook aan de bevolking der XXII en XXVI moekims de kracht onzer wapenen wil doen gevoelen.

Maar ook al moge dit zoo wezen, al mochten onze troepen ook daar op alle punten de overwinning behalen, dan nog zullen wij vermoedelijk daardoor de onderwerping van Atjeh niet verkregen hebben om de eenvoudige reden, dat den onzen de macht ontbreekt, om het veroverde gebied op den duur bezet te houden.

En zoo zal het wel niet anders kunnen, of in het eind zullen wij ons wederom moeten opsluiten binnen onze geconcentreerde linie en van daar uit den loop der zaken kalm afwachten.

Toch zal, naar wij hopen, het gebeurde der laatste maanden voor ons niet geheel vruchteloos blijken te zijn. In de eerste plaats toch zullen wij aan de volken van den Archipel in het algemeen en aan de Atjehers in het bijzonder wederom getoond hebben, dat daar, waar ons leger optreedt, de overwinning in het eind altoos aan onze zijde is. In de tweede plaats zal men, voor zooveel noodig, onze liniën sterker maken dan ooit te voren, zoodat wij daarbinnen zoo veilig mogelijk zullen zitten. En eindelijk zal het voorgevallene ons nu toch wel een les wezen, om het "onderhandelen" met afzonderlijke personen op Atjeh op voor deze zeer voordeelige voorwaarden voortaan achterwege te laten. Reeds zoo vaak hebben wij de nadeelige gevolgen daarvan ondervonden, dat dezelfde fout wel niet meer door ons zal worden herhaald.

Indien wij in het vervolg bij de Atjehers het besef levendig doen worden, dat zij op zijn minst genomen even veel belang hebben bij het ophouden van onze vijandschap als wij bij de hunne, dan zal het in de laatste dagen vergoten bloed niet nutteloos hebben gestroomd.

NIEUWSBERICHTEN.

CURACAO.

Bij Gouvernements-beschikking dd. 29 Juni jl. No. 357 zijn de Heeren M. H. Daal en A. W. Statius Muller 2e Luitenants bij de dienstdoende Stedelijke Schutterij alhier, bevorderd tot 1e. Luitenant bij dat korps.

Aan het publiek wordt bekend gemaakt, dat de sluiting der met het Gouvernements paketvaartuig "Gouverneur van Heert" naar Aruba te verzenden brievenmalen, voortaan des Maandags namiddags om vijf uur plaats zal vinden.

Lyst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:

Susanet de Boom, Piternella Marciulli, Antonio I. Fray, Clemencia Glans, Antonio Moreno, Eufamia Bor, Sor. Peirterz, Clara Annette Da Costa Gomez (aang.) Graziella Borchert (aang.), A. Gardner, Henriquez (aang).

— Naar wij vernemen zullen er wederom spoedig twee nieuwe apotheken geopend worden, een in de Heerenstraat onder directie van den heer Josias M. Chumaceiro, de ander in de Breede straat, Otrabanda, onder het beheer van den heer Norbert Delanoy. Respectievelijk zullen beide apotheken de namen dragen van Botica Central en Botica Excelsior. Beide heeren wenschen wij reeds bij voorbaat geluk met hun nieuwe onderneming.

—Per stoomschip *Prins Willem II*, dat naar alle waarschijnlijkheid a. s. Maandag onze haven zal aandoen worden alhier verwacht vier Eerw: fraters der congregatie van O. L. Vr: Moeder van Barmhartigheid. Thans reeds roepen wij den Eerw. Fraters een hartelijk welkom toe, daarbij den wensch voegende, dat zij tal van jaren aan het college San Fuego en aan de Katholieke armenscholen met vrucht mogen werkzaam zijn.

INGEZONDEN.

Mijnheer de Redacteur.

Velen uwer lezers zullen zich het opzienbarend geval nog herinneren, dat eenigen tijd geleden de Playa van Bonaire in rep en roer bracht. Zooals indertijd de couranten mededeelden, had een zeker iemand in brooddronkenheid en boos opzet het ongelukkige ideé gehad op klaarlichten dag met vuurwapenen om te gaan, met dit gevolg, dat de R. C. Kerk getroffen werd, tot schrik der geloovigen, die zich in het kerkgebouw bevonden.

Ware het slechts daarbij gebleven, zeker, Mijnheer de Redacteur, alles zou spoedig vergeten zijn geweest. Maar erger geval deed zich voor: een oppassend jongeling werd door een verdwaalden kogel in den voet getroffen. De zaak werd onderzocht, naar wij vernamen op daartoe door Curaçao van hooger hand gegeven bevel. De publieke opinie wist den schuldige aan te wijzen. Het kantongerecht werd voorgezeten door een expert, nota bene, een schoolmeester, die zich tot eigen verwondering, voor het eerst van zijn leven met de rechterlijke toga bekleed zag.

Wij wenschen bij dezen nogmaals dien vreemdsoortigen rechter met die hooge onderscheiding geluk, die hem zoo in eens van de a-b-c tafelen tot de pandecten en het corpus juris voerde. Wie niet onbekend is met den eigenaardigen toestand onzer kleinere eilanden, waar de mindere bevolking geheel en al, ook in zijn maatschappelijk bestaan afhankelijk is van eenige invloedrijke ingezetenen, weet te goed, dat het getuigenverhoor bijna geen resultaat oplevert. Voeg daarbij, dat de kring dier vermogende, invloedrijke personen als van zelf op de kleine eilanden beperkt is, waardoor men als het ware genoodzaakt is elkander te zoeken, dan zal men met ons moeten bekennen, dat het voor rechters, vooral wanneer deze zich nog nieuwelingen in het vak gevoelen of geen juridische opleiding genoten hebben, wezenlijk lastig is met de noodige scherpzinnigheid en onpartijdigheid op te treden. Maar is het dan ook te verwonderen, dat onder zulke omstandigheden rechtsgedingen een vreemd verloop hebben? Dat ongelooflijke gevallen zich dikwerf voordoen? Dat én het onderzoek én het getuigenverhoor én de rechtspraak op eene wijze kan plaats hebben, dat weldra de publieke opinie er luide en openlijk hare groote ontevredenheid over uitspreekt?

Dezer dagen deed zich eenzelfde geval voor, als waarvan wij hierboven melding maakten. Een man uit het volk had het ongeluk in min of meer beschonken toestand een ander aan de hand te kwetsen. Dadelijk is politie en justitie ter plaatse. De delinquent met het corpus delicti wordt onmiddellijk naar Curaçao getransporteerd. Zeker prijzenwaardig is in dit geval het gedrag der Bonairiaansche justitie. Begrijpelijk komt ons echter de klacht der bevolking voor, bij wie de naam des eersten schuldigen nog voortleeft, doch helaas! uit angst en vrees niet durft genoemd worden, waarom grijpt men dezen man en liet men Mijnheer X. ongemoeid: Is hij dan zooveel schuldiger? Een ieder uwer lezers trekke de gevolgtrekking.

De justitie staat bij mij nog te hoog aangeschreven dan dat zij zich zou laten leiden door menschelijke invloeden.

Waarom, zoo vraag ik mij zelven af, moest indertijd de Heer S., beschuldigd een vrouw een klap te hebben gegeven, waarom moest hij verschijnen voor het gerechtshof te Curaçao om daar zijn veroordeeling te hooren uitspreken?

Ofschoon het feit, waarvan de Heer S. beschuldigd werd in de binnenkamer had plaats gehad, toch vond men nog een getuige. In het bovenvermelde geval had het feit plaats op klaarlichten dag in tegenwoordigheid van velen en toch is men er niet in geslaagd ook slechts één getuige te vinden. Waaraan, Mijnheer de Redacteur, is deze absolute onmacht toe te schrijven?

Bedroef u niet, Bonaire, de zaak is uit; de schuldige gaat niet naar Curaçao, op Curaçao ziet men wat scherp.

Gelukkig zetelen er in Berlijn, in casu Curaçao, nog rechters, degelijke, geleerde, gepromoveerde mannen, die wars van elk partijbelang na degelijk onderzoek recht spreken zonder aanzien van persoon. Ik weet zeker, wanneer de zaak, waarvan boven, te Curaçao aanhangig was gemaakt, den waren schuldige zijn welverdiende straf niet ontgaan had.

Waarom ik u dit mededeel? Omdat er naar mijn persoonlijke ervaring, nog heel wat te verbeteren valt met betrekking tot de rechtstoestanden op onze kleine eilanden. Laten wij nu eens kwade trouw en omkoopbaarheid buiten spel, dan zal een ieder uwer lezers toch begrijpen, dat zulk een toestand in onzen tijd onhoudbaar wordt.

U. Mijnheer de Redacteur, dank zeggend voor de verleende plaatsruimte, ben ik met achting

Uw Dw. D.

X.

Bonaire, 27 juni 1896.

Red-Amigoe: Wij hebben gemeend dit ingezonden stuk in onze courant te moeten opnemen. De feiten door den inzender opgenoemd zijn, in zooverre wij ons beide gevallen herinneren, alleszins juist.

De beschouwingen daaraan toegevoegd laten wij natuurlijk geheel en al voor zijne rekening, toch meenen wij er op te moeten wijzen, dat feiten, gelijk boven vermeld, niet op zich zelf staan.

Eenige jaren geleden troffen wij er velen aan in een Hollandsch tijdschrift waar een bevoegd beoordeelaar sprak over den gebrekkigen rechtstoestand op onze kleine eilanden.

Alleraangenaamst werden wij verrast door het blijde bericht, dat de Heer J. H. J. Thielen Vrijdag 19 Juni ll. te Caracas een schitterend apothekers-examen heeft afgelegd. Van harte wenschen wij den WelEd. Gestrengen Heer Thielen, gezaghebber te Aruba en diens beminnelijke echtgenoote geluk met de eervolle onderscheiding hun zoon ten deel gevallen, terwijl wij er tevens opwijzen hoe deze roemvolle promotie de kroon zet op eene gedistingueerde opvoeding, de vrucht is van ernstige studie.

Dat de nieuwe apotheker nog vele jaren de vruchten zijner eervolle positie moge genieten, tot tevredenheid en voldoening zijner clientèle, tot geluk en eer zijner achtenswaardige familie is de hartelijke wensch

Van eenige zijner vrienden.

Curaçao, 3 Juli 1896.

NEDERLAND.

— De discussie over de artikelen der nieuwe kieswet vordert goed. Reeds is men volgens de laatste berichten tot artikel 19 gekomen. Art. 7 echter, waarbij het gemeentelijk kiesrecht wordt geregeld is slechts met één stem meerderheid, 45 tegen 44 stemmen, aangenomen.

— De adjudant von H. M. de Koningin, luitenant-kolonel van den grooten staf, J. E. N. baron Sirtema van Grovestins, die voor het over-

brengen van het lijk van prins Willem George Frederik van Oranje-Nassau naar Italië was vertrokken, is van Padua in de residentie teruggekeerd.

— Het onderzoek vanwege de Amerikaansche en de Engelsche regeering naar documenten, welke licht kunnen geven omtrent het Venezolaansche grensgeschil, is op het rijksarchief te 's-Gravenhage aangevangen.

— De buitengewone correspondent van het *Alg. Hbl.* voor de feesten te Moskou schrijft het volgende omtrent de ontvangst van onze ambassade:

Met bijzondere staatsie zijn de verschillende buitengewone ambassades door den keizer en de keizerin ontvangen; de ceremoniën waren natuurlijk voor alle ambassades dezelfde. In den namiddag reden drie hofrijtuigen voor onder de poort van vorst Galitzin's woning, ten einde onze ambassade af te halen. In het voorste rijtuig, met vier paarden bespannen, nam de ambassadeur, baron Du Tour van Belinchave, plaats met een aide-ceremoniemeester en in het laatste, met twee paarden bespannen, de overige heeren der ambassade (baron Taets van Amerongen, graaf Dumonceau en jhr. Van Tets), ook met een aide-ceremoniemeester. De rijtuigen reden naar het groote paleis het Kremlin, waar de schildwachts het geweer presenteerden, en het gezelschap uitstapte. Men besteeg de ontzaglijke, torenhooge granieten trap, die uit de prachtige vestibule naar boven leidt, welke trap echter zoo goed is gebouwd, dat men boven is, eer men het weet. Boven aan de trap stond een wacht, onder commando van een officier, welke het geweer presenteerde, terwijl de commandant met de sabel salueerde, hetgeen door baron Du Tour met een buiging werd beantwoord. Ook voor de receptie-zaal werd door een wacht hetzelfde saluut gebracht.

Een aarts-oppercermoniemeester geleidde baron Du Tour naar binnen (de andere heeren wachtten), waarna deze met kort discours den keizer zijn geloofsbrieven overhandigde, nadat de ceremoniemeester zich had verwijderd. De keizer, die met de keizerin recipiëerde, deed eenige vragen en informeerde o. a. met belangstelling naar de beide koninginnen van Nederland. Daarna werden de drie overige heeren binnengeleid en door baron Du Tour aan den keizer voorgesteld.

Met dezelfde ceremoniën werden de heeren teruggebracht.

—De decoratiën ter gelegenheid der kroningsfeesten aan de gezantschappen zijn uitgereikt. Onder het Nederlandsche zijn ze volgens den correspondent van het *Hbl.* als volgt verdeeld.

Baron Du Tour van Belinchave ontving het grootkruis der Alexander Newski-orde, baron Taets van Amerongen het grootkruis der Sint Anna-orde, jhr. Van Tets werd commandeur der Stanislaus-orde, graaf Dumonceau ridder in Sint Anna-orde. Bovendien werden herinneringsmedailles uitgereikt. Baron Du Tour ontving de groote gouden medaille, jhr. Wittewaall van Stoetwegen een kleinere. De verdere leden van het buitengewone gezantschap ontvingen groote zilveren, die van het gewone gezantschap kleine zilveren medailles.

BUITENLAND.

Rome.—Volgens het katholieke weekblad *La Vera Roma* zullen, in verband met de a. s. verheffing der nuntii van Weenen, Parijs, Madrid en Lissabon in het cardinalaat, de volgende voorzieningen in de vacatures der nunciaturen plaats hebben: Mgr. Francisco Nava di Bontife, aartsbisschop van Catana en thans geaccrediteerd te Brussel, wordt nuntius te Parijs: Mgr. Cavagnis, secretaris der congregatie voor Buitengewone Kerkelijke Aangelegenheden, wordt nuntius te Madrid; Mgr. Averardi, apostolisch visitator van Mexico, te Lissabon; Mgr. Rinaldini, substituut van den kardinaal-staatssecretaris, te Brussel; Mgr. Aiuti, nuntius te Munchen, gaat als zoodanig naar Weenen; Mgr. Tarnassi, die thans Mgr. Agliardi vergezelt in diens zending te Moskou, wordt nuntius te Munchen.

—Mgr. Agliardi heeft aan den H. Stoel het resultaat meegedeeld van een eerste en belangrijk onderhoud met prins Lobanof, den kanselier van het Russische rijk. Uit het telegram zou zijn op te maken, dat de czaar geneigd is de hangende godsdienstige kwesties op te lossen in den geest der rechtmatige eischen des Pausen.

Prins Lobanof, die Mgr. Agliardi te Weenen, waar zij beiden hun souvereinen vertegenwoordigden, heeft leeren kennen en waardeeren, heeft den Pauselijken gezant de meest bevredigende verklaringen gedaan. Op het Vaticaan acht men dit nieuws van meer dan gewoon belang.

—De *Osservatore Romano* deelt mede dat de H. Vader een telegram uit Rio de Janeiro heeft ontvangen, waarin gemeld wordt, dat de senaat der Vereenigde Staten van Brazilië besloten heeft den H. Vader geluk te wenschen met de vreedzame oplossing, die aan het hangend geschil tusschen de republieken Argentinië en Chili is gegeven.

—Te Rome is een nieuw tijdschrift opgericht, getiteld: *Le Bessarione*. Het draagt zijn naam naar den beroemden Oosterschen kardinaal Bessarione, die in zijn tijd zoo vurig arbeidde voor de vereeniging der Oostersche Kerk met Rome. Het tijdschrift, dat in het Italiaansch is gedrukt, maar spoedig ook in het Grieksch zal worden uitgegeven, is bestemd om door geleerde historische bijdragen de hereeniging der Kerken te bevorderen.

Italie.—Sinds eenige dagen trekken honderden vrouwen en kinderen, in lompen gekleed, bleek en uitgeteerd, door de straten van Santo Arcangelo (Romagna), roepende: "Brood! Wij hebben honger!" De ongelukkigen hebben de bakkerijen bestormd. Daarop zijn de karabiniers aangekomen en hebben velen gekwetst, anderen gevangen genomen, terwijl nog eene compagnie voetvolk is aangerukt. Het gemeentebestuur belooft de ongelukkigen te zullen helpen.

—Er begint zoo zoetjesaan licht te komen in de eigenlijke oorzaak van de nederlaag der Italianen tegenover Abyssinië. Volgens het dagboek van den daar gesneuvelden generaal Arimondi, waaruit stukken door de *Gazzetta Piemontese* worden openbaar gemaakt, voorzag deze reeds vóór den 6 December de catastrophe bij Adua, die op 1 Maart plaats greep. Hij waarschuwde den minister van oorlog, maar, schreef hij ontmoedigd in zijn dagboek: "Voor het oogenblik is Baratieri almachtig, vooreerst om redenen van politieken aard, vervolgens *omdat de vrijmetselarij het zoo wil.*" En verder verhaalt hij, dat het in de pan hakken der kolonne-Toselli wel te voorkomen ware geweest, als Baratieri's bevel hem daarin niet hadde verhinderd.

Alzoo is wetens en willens Italië tot de nederlaag gevoerd met geheime politieke bedoelingen, door de vrijmetselarij begunstigd.

Let wel: die verklaring komt niet van Roomsche zijde maar van liberale, en wordt bevestigd door de *N. R. Ct.*, die erkent: "De publicatie draagt het kenmerk van waarheid." (24 Mei, 1e bl. A.)

—De toestand der Italiaansche troepen, die in Abyssinië oorlog voeren, moet allertreurigst zijn, zoowel uit een militair als hygiënisch oogpunt. De spoedige ontruiming van het fort Adrigat moet n. l. hoofdzakelijk geschied zijn wegens de onnoemelijke moeilijkheden, waarmede generaal Baldissera moet te kampen hebben. De typhus en andere ziekten woedden verschrikkelijk onder het kleine leger en wel zoo, dat sommige regimenten vier kapiteins verloren en de compagnieën, die bij haar vertrek uit Asmara 150 man telden, bij aankomst te Adrigat gemiddeld slechts 80 man sterk waren.

Het leger van generaal Baldissera telt dus geen 20,000, maar eigenlijk slechts 12,000 man.

Ook met de verpleging ging het uiterst slecht; de dieren stierven bij massa's en de soldaten waren blij, wanneer zij maar een stuk van een Abyssinischen maïskoek hadden.

—In de Italiaansche Kamer is een zeer heftig debat gevoerd over het beleid van deze en de vorige regeering. Di Rudini wilde, dat de Kamer zich daarover zou uitspreken: 118 stemmen waren voor deze regeering, 115 voor die van Crispi, terwijl 16 zich onthielden. Het heeft dus maar een haar gescheeld of Di Rudini ware gevallen en Crispi had opnieuw de trappen van Monte-Citorio beklommen. Dat de oude vos daarop altijd loert, spreekt wel vanzelf.

—Met de behandeling van de zaak van generaal Baratieri is Vrijdag een begin gemaakt door een krijgsraad, bestaande uit vijf generaals en voorgezeten door generaal Heusch.

Zonderling mag het genoemd worden, dat de krijgsraad te Asmara in Afrika (waarheen generaal Baratieri vertrokken is) bijeenkomt, en niet in Italië zelf, te Rome bij voorbeeld. Is wellicht die afgelegen plaats uitgekozen, om eventueele onthullingen betreffende Crispi, den koning of de vrijmetselarij beter in den doofpot te kunnen stoppen? Het heeft er allen schijn van.

— Men weet, dat de H. Vader een gezantschap met een eigenhandig schrijven van Z. H. naar negus Menelik heeft gezonden, om van dezen de vrijlating der Italiaansche gevangenen te verzoeken. Deze edelmoedige tusschenkomst des Pausen is door eenige afgevaardigden in de Italiaansche Kamer ter sprake gebracht.

De minister-president Di Rudini verklaarde onder levendige toejuichingen, dat deze stap ongetwijfeld gedaan is in het belang der Christenheid, maar ook kan opgevat worden als geschied uit liefde voor het Italiaansche vaderland. Het sprak van zelf, zei de minister, dat de Italiaansche regeering er zeer erkentelijk voor is.

"Uit liefde voor het Italiaansche vaderland," had de minister wel achterwege mogen laten, daar de Paus het Italiaansche vaderland met Rome als hoofdstad niet erkent en nooit erkennen kan. Dat de Italiaansche regeering dankbaar is voor de bemoeiing des Pausen is mooi; maar het hoofd der regeering had zijn woorden beter moeten weten te kiezen. Of heeft de minister wellicht die woorden niet gebruikt, maar gesproken van: "uit liefde voor het Italiaansche volk"?

Behalve den Paus, is de Italiaansche regeering ook den keizer van Oostenrijk erkentelijk, voor de welwillende woorden, die hij bij gelegenheid van de opening der delegaties over de dapperheid van zijn Italiaanschen bondgenoot in Abyssinië gesproken had. Koning Humbert heeft onmiddellijk een telegram van dankbetuiging naar Boeda-Pesth gezonden, en de minister van Buitenlandsche Zaken heeft den Italiaanschen gezant te Weenen last gegeven keizer Frans Jozef onmiddellijk na diens terugkomst uit Pest den dank der Italiaansche regeering over te brengen.

— Omtrent den stap door Leo XIII gedaan, om van den Negus de invrijheidsstelling der Italiaansche gevangenen te verkrijgen, schrijft de Romeinsche correspondent der *N. R. Ct.* o. m. het volgende:

"Stelt het geval, dat Menelik Leo's verzoek inwilligt. Het aanzien van het Vaticaan en den Paus stijgt daarmede in gelijke mate als het prestige van de regeering daalt. Daarvoor is de vrijmetselarij bevreesd. Getrouw aan de traditie zet zij hier onvermoeid den strijd tegen het Pausdom voort. Zij beschouwt de menschlievendheid en de vaderlandsliefde, waarvan Leo in zijn brief gewaagt, bloot als de vlag, waaronder eene politieke intrige zeilen moet; als het uitvloeisel van 's Pausen onveranderde gedragslijn, om nl. het verloren terrein palm voor palm terug te winnen. Zij beschouwt den gevangene van het Vaticaan als een pretendent en elk zijner pogingen om zijn macht, zijn aanzien of zijne populariteit te vergrooten als een aanslag tegen de Italiaansche eenheid, die immers ook hoofdzakelijk door haar is tot stand gebracht. In elk geval is de inmenging van den Paus een hoogst belangrijk feit, evenals di Rudini's woorden de aandacht verdienen. De veronderstelling als zou de Paus met deze daad eene toenadering tot de Italiaansche regeering beoogen, kan ik niet aannemen. Daartegen verzetten zich zijne politiek en die van Rampolla."

Uit deze regelen blijkt een keer te meer, hoe de vrijmetselarij onverpoosd den strijd tegen de Kerk voortzet en zelfs de edelste daden des Pausen tegengaat en poogt verdacht te maken.

Frankrijk.—In de maritieme werkplaatsen te Toulon had kortelings eene geweldige ontploffing plaats. Een gebouw werd heelemaal uit elkaar geslagen, twee werklieden vonden den dood.

— In het krankzinnigen-gesticht te Lyon is een dame, door onvoorzichtigheid eener verpleegster, op gruwelijke wijze aan haar eind gekomen. Zij moest een bad nemen, doch de verpleegster liet de heet-waterkraan open, zoodat de zieke letterlijk verbrandde.

— Maandag 8 Juni is te Parijs overleden Jules Simon, de bekende staatsman, voorzien van de H. H. Sacramenten der stervenden.

Hij werd in Dec. 1814 te Lorient (Morbihan) geboren, werd in 1839 hoogleeraar aan de Sorbonne te Parijs, maar in 1852 ontslagen, toen hij weigerde den eed van trouw af te leggen aan het keizerrijk.

Het politieke leven van den heer Simon begon kort voor de Februarirevolutie. In 1848 kwam hij in de Kamer, werd, toen zijn zittingstijd om was, niet herkozen, kwam er in 1863 opnieuw in en schitterde door zijn groote welsprekendheid. Hij was een dergenen, die krachtig protesteerden tegen de oorlogsverklaring aan Pruisen, werd na de Septemberrevolutie lid van de commissie der Nationale Verdediging en minister van Openbaar Onderwijs en Schoone Kunsten. In 1876 vormde hij als minister van Binnenl. Zaken een kabinet, dat maar kort aan het bewind bleef. Later werd hij lid van den Senaat en ook een der veertig onsterfelijken.

De Duitsche keizer seinde naar aanleiding van Simon's dood aan president Faure:

„Frankrijk treurt opnieuw bij het lijk van een zijner grootste zonen. Jules Simon is dood. Ik zal altijd onder de bekoring blijven van zijn persoonlijkheid en denken aan de dagen, waarop hij mij zijn kostbaren steun verleende om het lot van den werkman te verbeteren. Ontvang, mijnheer de president, de betuiging van mijn levendige sympathie. Wilhelm I. R."

Tevens heeft hij aan zijn gezant te Parijs, graaf Munster, telegraphisch last gegeven, mevrouw Simon persoonlijk het rouwbeklag van zijn monarch over te brengen, en zal hij zich bij Simon's begrafenis door een bijzonderen gezant doen vertegenwoordigen.

Duitschland.—De *Lokal-Anzeiger* eischt een officieele verklaring van de onbeleefdheid tegenover prins Hendrik van Pruisen, bij zijn aankomst te Moskou aan den dag gelegd. Door een verzuim waren namelijk, toen de prins aankwam, de grootvorsten niet aan 't station, om hem te ontvangen. Pas toen hij in 't rijtuig stapte, kwam grootvorst Paul zijn verontschuldigingen aanbieden over wat hij een vergissing noemde. Prins Hendrik was zeer ontsticht over het geval en zou dadelijk naar Berlijn teruggekeerd wezen, als generaal Von Werder, de Duitsche ambassadeur te St. Petersburg, zich niet er mee bemoeid had.

— Volgens een telegram, uit Berlijn aan *Daily Chronicle* geseind, heeft de katholieke partij in den Rijksdag besloten, al haar krachten in te spannen om de opheffing te verkrijgen der wetten, die in 1872, '74 en '75 tegen de Jesuïeten werden uitgevaardigd.

De afgevaardigden van het Centrum zullen daarover binnenkort een wetsvoorstel indienen.

— De Allgemeine Elektricitäts-Gesellschaft te Berlijn maakt bekend, dat het haar gelukt is, verbetering aan te brengen aan de Röntgensche buizen, waardoor het mogelijk wordt het inwendige van den schedel, het strottenhoofd en meer in 't bijzonder de werking van de ademhalingsorganen en het hart direct waar te nemen op het fluoresceerende scherm. Er zullen proeven mede genomen worden op het chirurgisch congres.

Particuliere telegrammen uit Moskou maken melding van het volgende opmerkelijke voorval.

Aan het feestmaal, door de Duitsche kolonie te Moskou gegeven en waarbij prins Heinrich van Pruisen en de overige Duitsche prinsen aanzaten, stelde de voorzitter Camesarca den dronk in op prins Heinrich en alle prinsen, die in het gevolg van dezen vertegenwoordiger van den Duitschen keizer te Moskou verschenen waren. Ommiddellijk stond prins Ludwig van Beieren op, om verzet aan te teekenen tegen de uitdrukking "gevolg". „Wij zijn geen gevolg," zeide hij, „geen vazallen, maar bondgenooten van den Duitschen keizer. Als zoodanig stonden wij, zooals keizer Wilhelm I altijd erkend heeft, 25 jaar geleden den koning van Pruisen ter zijde; als zoodanig zullen wij weer naast elkander staan, als Duitschland wederom in gevaar verkeert; mogen de Duitschers dat overal bedenken en naast hun groot vaderland ook de aanhankelijkheid aan hun eigenlijken geboortegrond en aan hun oude vorstengeslachten niet verliezen!"

Bulgarije.—Vorst Ferdinand is ook na zijn erkenning en zijn vriendelijke ontvangst bij Czaar en Sultan nog niet door alle bezwaren heen. De Vorst gaf dezer dagen een feestmaal aan de vertegenwoordigers der Mogendheden, die hem erkend hebben. Hij was voornemens daarom een dronk te wijden aan de Hoofden dier Staten. De toast werd vooraf ter lezing gegeven aan de verschillende diplomaten, en allen keurden dien goed, behalve de vertegenwoordiger van Rusland, die verklaarde, dat hij het maal niet zou bijwonen, als niet de eerste dronk gewijd werd aan den Sultan, den Suzerein van den Vorst. Dat wilde de Vorst niet, en zoo werd ten slotte geen toast ingesteld en zat men bij het feestmaal aan in een pijnlijk stilzwijgen.

Rusland.—In de *Kleine Presse*, van Frankfort, vinden wij de volgende beschrijving van de plechtigheid der kroning:

Nadat de Tsaar had plaats genomen op den troonzetel van Tsaar Michaël Feodorowits en de Keizerin op dien van den Tsaar Alexei Michailowits begon de eigenlijke handeling der kroning. De Keizer las de grieksche geloofsbelijdenis. Nadat Z. M. was gezegend en het Evangelie was gelezen, beval de Keizer hem met den purperen mantel te omhangen. De metropolieten van Petersburg en Kiëf voldeden aan dit bevel. Daarop boog de Keizer het hoofd, de metropoliet legde zegenend de handen daarop en las eenige gebeden. De Keizer greep alsnu de hem op zijn bevel gebrachte groote keizerskroon, zette zich deze op het hoofd en luisterde vervolgens naar de toespraak van den metropoliet van St-Petersburg. Alsnu nam de Keizer den schepter in de rechter, den rijksappel in de linkerhand en verzocht de Keizerin nader te komen. De Keizer legde den schepter en den rijksappel op de kussens neder. De Keizerin knielde op een met goud omzoomd rooden kussen; de Keizer nam de kroon van zijn hoofd, raakte daarmede het hoofd der Keizerin aan en zette zich toen de kroon weder op. Voorts plaatste de Keizer eigenhandig de kleine, van diamanten fonkelende Keizerinnekroon op het hoofd van zijn gemalin, waarna hij haar ophief en haar omhelsde. Nu werd ook de Keizerin met den purperen mantel bekleed. Het koor viel in met gebeden voor het lange leven van het keizerlijk paar, alle klokken begonnen te luiden, 101 kanonschoten verkondigden het volk, dat de kroning was geschied. De Keizer gaf schepter en rijksappel weder af, verrichtte een gebed, en na eenige verdere plechtigheden volgde de zalving.

De Keizer daalde met zijn gevolg van het altaar af, het gevolg trad terzijde en de Keizer knielde neder, terwijl de Keizerin tusschen troon en altaar bleef staan. De metropoliet van Petersburg verrichtte alsdan met een klein goud staafje de zalving des Keizers op voorhoofd, oogen, neus, mond, ooren, borst en handen. Zoodra dit was gebeurd, plaatste de Keizer zich rechts van het altaar, om ruimte maken voor de thans vóór het altaar tredende keizerin, die op haar beurt gezalfd werd, doch wier voorhoofd alleen met de olie werd bevochtigd. Gedurende deze ceremonie weerklonken onafgebroken gewijde gezangen.

Andermaal beierden de klokken en donderde het kanon ter aankondiging, dat de Keizer als hoofd der russische Kerk was gezalfd geworden. Na de zalving communiceerde de Keizer onder tweeërlei gedaanten binnen het priesterkoor, de keizerin daarbuiten alleen onder de gedaante van brood. Toen na de vingerwassching het keizerlijk paar weer op de tronen had plaats genomen, huldigden de gezamenlijke geestelijkheid en alle andere aanwezigen het, door driemaal te buigen.

Met het lezen van gebeden voor het keizerlijk paar en zijn doorluchtig Huis en een schoon gezang was de plechtigheid, schitterend van echt oostersche pracht, geëindigd en verlieten Keizer en Keizerin in feestelijken optocht de Uspenskykathedraal, om in de kerk van Maria Boodschap en de aartsengel-kathedraal de gebruikelijke gebeden te verrichten. Tegen 12½ uur keerde het keizerlijk paar naar het paleis terug.

Een particulier correspondent van de *N. Rt. Ct.* maakt, de ontvangst der vreemde gezantschappen te Moskou beschrijvende, daarbij de volgende niet onaardige opmerkingen over den bekenden chineeschen grootwaardigheidsbekleeder Lihoengtsjang en zijn oostelijke naburen de Koreanen. Lihoeng-tsjang, zegt hij, was gekleed in het prachtig zijden kleed van gele kleur, dat met een gouden gloed in de zon glansde; op 't hoofd het eenvoudige houterige zwarte hoedje der Chineezen met een rooden knoop er boven op. Hij ziet er volstrekt niet zoo tenger en vervallen uit, als men zich hem gewoonlijk wel voorstelt; integendeel, hij is groot van gestalte, draagt een in 't oog vallende bril en heeft volgens onze europeesche begrippen van aesthetiek een erg leelijk gezicht.

Over het algemeen zijn de Chineezen, die men hier ziet, de afschuwelijkste monsters, die men zich maar denken kan. 't Komt misschien wel daardoor dat de meeste heeren al eenigszins op leeftijd zijn, en de Chineezen, evenals alle oostersche volken, vroeg verwelken. De beste vergelijking, die men maken kan, is een verschrompeld, maar opgeblazen oud-wijvengezicht op een mannenlichaam. Ook geldt voor hen heelemaal niet het spreekwoord: de kleeren maken den man, want de schitterendste zijde is niet in staat om aan die leelijke menschen een prettiger voorkomen te geven.

Hier zijn al allerlei fabeltjes en anecdoten over Lihoengtsjang in omloop. Zoo wordt verteld dat Li zijn neus snuit zonder zakdoek, in een zilveren schaaltje, dat een bediende hem telkens aangeeft. Ik heb in den circus Salomonski wel gezien, dat een bediende den vice-koning een zilveren schaaltje aangaf, maar of deze daaruit snoof of er zijn neus in snoot, dat was moeilijk uit te maken.

Naar onze ideeën nog minder met menschelijke schoonheid bedeeld zijn de Koreanen, met hun breede platte gezichten, vol gaten en kuilen, of ze allemaal de pokziekte gehad hebben; dan een leelijke gelaatskleur van groenig bruin, en oogen alsof ze bang voor 't zonlicht zijn. Zij zijn allen gekleed in gele kleeren met breede roode omslagen; ze dragen enorme schoenen of klompen, hoe men ze noemen wil, van zwaar dik vilt en leer, zoodat hun voeten veel op olifantspooten lijken.